

TOTS ELS COLORS DEL FOC

Camins de bosc
em gronxen.
Tou bressol.

Estar.
Sentir-se bedoll, cirerer
o heura que puja entremaliada fins al balcó.
I aigua que llisca
sobre còdols de riu valent.
Ànima de gel, brava, espumosa.

La molsa enganxada als narius.
(Respira)

Octubre és energia plana
que flota sobre la superfície boteruda de la vall.
És quan la veu,
quan els murmuris,
cauen.
I una gota que llisca pel nas
diu:
"suau, suau...
... a poc...a..."
Rep la benvinguda
amb l'enyorança
dels dies perduts
d'agost.
Mentre criatures de fines plomes
volen marxar.

I per aquest tapís
mosaic
de textures verdes
i grogues
obren la boca
petits volcans
que escupen fulles
com lluentons.

Ho saben.
Ho saben
tots els éssers lliures de paraules.
Ho saben
sense dir-ho.
Afineu bé els instints
que tots els colors del foc ens esperen.

LA VOLUNTAT

Heus aquí un feix d'idees
que podeu desplegar quan em mori.
Les guardaré ben doblegades
a no sé on.

Així que pesqueu les paraules al vent
i quedeu-vos amb les que us facin més patxoca.
O barregeu-les totes,
creeu-ne de noves.
Podeu no fer-me cas,
no esteu obligades a seguir la meva voluntat.
No esteu obligades a seguir la voluntat de ningú.

Si voleu,
feu la vostra pròpia cançó d'últims desitjos
i canteu-me'ls al costat d'una foguera.
Un capvespre de tardor,
que és quan el bosc
es converteix en un cementiri
d'ocres barrejats amb fongs.
Que és quan el bosc
es converteix en un rebost de gustos robustos,
de sang quallada amb fems.
Cremarem troncs d'arbres
fosos per algun llamp.
I ens farem belles promeses
que apagaran les brases.

Us avanço que gran part del que ara us diré
és il·legal.
Però els grans senyors de les lleis
no poden lluitar contra el que dicta la natura.

Així que imagineu el meu cos,
o el vostre cos,
travessat per les arrels que aguanten la terra.
Sense fustes ni mortalles.
Un cuquet entrant pel nas
i sortint per la boca,
jugant pels petits laberints d'ossos.
Penseu-hi,
una nit qualsevol
podria venir la guineu
i pixar-se just al damunt
d'on tinc l'ull esquerre,
aquell per on apunto
i enfoco la vida.

Tota jo seria,
totes nosaltres seriem,
el càlid llit
que dona origen a la vida.
Ben a prop
de les banyeres
convertides en coms
i del crani desperdigat d'una auvella o un isard.

Tal vegada,
podrien deixar el nostre cos
abandonat a dalt de tot d'una cinglera
o precipitar-lo avall.
O bé, dipositar-lo a sota un arbre roig i solitari,
al bell mig d'un prat inclinat.
Així, les bèsties d'ales negres
podrien venir a burxar
les ninetes dels nostres ulls.
Repartir-se vísceres
i barallar-se per un trosset de pulmó, a picotades.
Després,
els seus excrements,
que nosaltres hauríem fertilitzat,
acabarien reposant damunt d'alguna pastura,
nodrint la terra i totes les seves criatures.

Però si tot això no fos possible,
per les lleis que els homes s'han inventat,
tireu-me al foc i planteu les meves restes.
Planteu les nostres restes.
Així, damunt nostre
hi creixeran plantes violetes,
màgics o comestibles.
I papallones taronges i verdes
xuclaran de les flors que
nosaltres mateixes haurem parit.
Anys, o decennis després,
algú vindrà a recitar un poema ben a prop nostre.
I no ho sabrà!

I agafeu una bosseta,
reciclable, compostable,
de plàstic semi-opac,
i poseu-hi un polsim de nosaltres a dintre.
Tot seguit,
llenceu-nos des d'algun d'aquests cims
que ens repartirem per aquestes muntanyes
i algun trosset de nosaltres
sabrà tornar a les valls o a les planes d'on venim.

En tot cas,
res de tot el que us he dit és important.

Escolteu amb atenció.
Si quan em mori,
si quan ens morim,
us ve de gust recordar-nos,
feu-ho pronunciant els nostres noms
al costat del d'aquelles a qui van enterrar la veu.
I quan ho feu,
emborratxeu-vos amb l'olor del sotabosc,
amb el tacte de l'humus sota els vostres peus,
amb l'aigua que forada el crani,
amb el cel que us entra pels ulls
quan ja no hi ha sol
i us mostra tots els colors del foc.
Quan tanqueu els ulls
veureu que els blaus, els liles,
els grocs i els rojos
encara hi són.
Ensumeu els petits insectes
i escriviu-vos paraules pel cos
amb una tija.
En definitiva,
feu una bacanal amb tot allò que us brinda la terra.

I que algú acabi fent l'amor entre matolls.

Però recordeu,
no esteu obligades a seguir la voluntat de ningú.
Ni tan sols la meva.

EMBRIAGADA DE VIDA

Un xarrup de vi moscat
i engrunes dolces.
Canto al vast horitzó
d'una mirada.

Al meu davant,
un estol de dones alades.
Ales amples i blanques
fan pampallugues.
Voleien pels rius del vent.

Les bates a quadres
obertes dels talons al pit
cauen enmig d'una pedregada
de sabates de xarol.

Als meus peus,
un banc de dones
d'aletes d'aigua dolça
em fan pessigolles.

I a la cuina,
una cuina que no és meva,
a tocar dels cremalls
cada nit és Festa Major.
Hi desfilen personatges
d'ungles mal pintades
i somriure tort.
Porten nius de cabells
i mitges foradades.

Escorces amb forma de rostres
ballen amb les ombres d'una teia.

És un paisatge humà
ple de roques erràtiques.
Són estrelles que inventen constel·lacions.
Les llegeixo
i en elles endevino
un recull de vides
plenes de paisatges lunars.

Elles,
que canvien les fulles
els dies de saó.

Elles,
que són totes les mares que jo hauria volgut.

Elles,
a qui ningú els va dir que havien d'estimar un trosset de terra.
Que ho van fer.
Clonc-clonc, mentre menaven les vaques.

Elles,
ens recorden que l'única forma d'avançar
és mirant enrere.

--

Ivet Eroles Palacios - www.muntanyesdeparaules.com

